

Aristoteles
Dante
objavujú
hlbiny
neznáma

POKRAČOVANIE CENAMI OVENČENEJ LOVE STORY

ARISTOTELES A DANTE SPOZŇAVAJÚ SVET A TAJOMSTVÁ VESMÍRU

BENJAMIN ALIRE SÁENZ

Aristoteles
Dante
objavuju
hlbinu
neznāma

BENJAMIN ALIRE SÁENZ
je autor týchto kníh:

Aristoteles a Dante
spoznávajú svet a tajomstvá vesmíru

Aristoteles a Dante
objavujú hlbiny neznáma

Nevysvetliteľná logika môjho života

Aristoteles
Dante
objavujú
kľbiny:
neznáma

BENJAMIN ALIRE SÁENZ

slovar

Copyright © 2012 by Benjamin Alire Sáenz
Text © 2021 by Benjamin Alire Sáenz
Jacket illustration © 2021 by Sarah J. Coleman
Jacket design by Chloë Foglia © 2021 by Simon & Schuster, Inc.
Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division.
Translation © Katarína Figová 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat'
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve
prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Benjamin Alire Sáenz: Aristotle and Dante Dive into the Waters of the World,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Simon & Schuster Books
For Young Readers, New York 2021,
preložila Katarína Figová.
Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák
Editorka Dana Brezňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2022.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-5650-2

www.slovart.sk

Amanda, keď sledujem
východ slnka, myslím na teba.

Niekedy počujem v izbe tvoje
smiech a počujem, ako hovoríš:
„Si blázon, strýka Ben.“

Ľato kniha je pre teba.
Zbožňujem ťa a vždy aj
budem.

VŠADE, KAM SOM SA OTOČIL, VŠADE, KAM som išiel, každý mal čo povedať o láske. Matky, otcovia, učitelia, speváci, hudobníci, básnici, spisovatelia, priatelia. Bola ako vzduch. Ako oceán. Ako slnko. Ako listy na strome uprostred leta. Ako dážď, ktorý prerušil sucho. Bola tichým zvukom vody tečúcej v rieke. A bola zvukom vln narážajúcich v búrke o pobrežie. Láska bola dôvod, prečo sme zvädzali všetky bitky. Pre lásku sme žili a umierali. O láske sme snívali, keď sme spali. Láska bola vzduch, ktorý sme chceli vdýchnuť, keď sme sa zobudili do nového dňa. Láska bola pochoďeň, ktorú človek nesie, aby ho vyviedla z temnoty. Láska nás vytiahla z vyhnanstva a zaviedla do krajiny, kde sme sa cítili prijatí.

Objavovanie umenia kartografie

Premýšľal som, či Dante a ja budeme niekedy môcť zapísať svoje mená do mapy sveta. Iní ľudia dostanú písacie potreby, a keď idú do školy, naučia sa ich používať. Ale chlapci ako ja a Dante nedostávajú ceruzky alebo perá, alebo spreje. Chciú, aby sme čítali, ale nechciú, aby sme písali. Čím napíšeme svoje mená? A kam ich do mapy zapíšeme?

Jeden

A TAK SI TERAŽ DANTE OPIERAL HLAVU O MOJU hrud'. V tichu úsvitu bolo počuť len jeho dych. Akoby sa vesmír zastavil, len aby sa pozrel na dvoch chlapcov, ktorí objavili jeho tajomstvá.

Na dlani som cítil tlkot Danteho srdca a prial som si siahnúť do svojej hrude, vytrhnúť si vlastné srdce a ukázať Dantemu všetko, čo sa v ňom ukrýva.

No bolo tu ešte niečo: láska sa nedotkla len môjho srdca, ale aj tela. A moje telo sa nikdy necítilo také plné života. Vtedy som *spoznal*, konečne som spoznal to, čomu sa hovorí túžba.

Dua

VEĽMI NERÁD SOM HO BUDIL, ALE TÁTO CHVÍĽA NEMOHĽA TRVAŤ VEČNE. NEMOHĽI SME ŽIŤ NA KORBE MÔJHO PIKAPU NAVŽDY. Bolo neskoro, už sa vlastne začal nový deň, bolo treba ísť domov, rodičia o nás budú mať strach. Pobožkal som ho na vlasy. „Dante? Dante? Zobuď sa.“

„Nechcem sa zobudiť,“ zašepkal.

„Musíme ísť domov.“

„Ja už som doma. Som predsa s tebou.“

Musel som sa usmiať. Typický Dante.

„No tak, poďme. Zdá sa, že bude pršať. A tvoja mama nás zabije.“

Dante sa zasmial. „Nezabije nás. Len nás bude prevrtávať tým svojím pohľadom.“

Vyťahol som ho na nohy a obaja sme tam stáli a hľadeli na oblohu.

Chytil ma za ruku. „Budeš ma vždy milovať?“

„Áno.“

„A miloval si ma od samého začiatku tak, ako som ja miloval teba?“

„Áno, myslím, že áno. Pre mňa je to ťažšie, Dante. Pochop. Pre mňa to bude vždy ťažšie.“

„Nie všetko je také komplikované, Ari.“

„Nie všetko je také jednoduché, ako si myslíš.“

Chystal sa niečo povedať, a tak som ho pobožkal. Asi preto, aby som mu zavrel ústa. Ale aj preto, že som ho rád bozkával.

Usmial sa. „Konečne si prišiel na to, ako vyhrať hádku.“

„Hej,“ odvetil som.

„Chvíľu to bude fungovať,“ usúdil.

„Nemusíme mať vždy rovnaký názor,“ povedal som.

„To je pravda.“

„Som rád, že nie si ako ja, Dante. Keby si bol ako ja, nemiloval by som ťa.“

„Povedal si, že ma miluješ?“ Rozosmial sa.

„Kašli na to.“

„Na čo mám kašľať?“ opýtal sa. A potom ma pobožkal. „Chutiš ako dážď,“ povedal.

„Dážď milujem zo všetkého najviac.“

„Viem. Chcem byť dažďom.“

„Ty si dážď, Dante.“ A chcel som povedať: *Si dážď a si púšť a vďaka tebe mizne slovo „samota“*. Ale to bolo priveľa a ja vždy budem chalan, ktorý rozpráva príliš málo, a Dante zas ten, ktorý rozpráva priveľa.

Eri

NA SPIATOČNEJ CESTE SME MLČALI.

Dante bol tichý. Možno až príliš. On, ktorý vždy prekypoval slovami a vedel, čo povedať a kedy to bez obáv povedať. A vtedy mi napadlo, že aj on sa možno vždy bál – tak ako ja. Akoby sme spolu vošli do miestnosti a nevedeli, čo v tej miestnosti máme robiť. Alebo akoby... akoby... Skrátka som nedokázal nad vecami prestať premýšľať. Premýšľal som, či niekedy nastane chvíľa, keď prestanem nad všetkým rozmýšľať.

Vtedy som začul Danteho hlas: „Kiežby som bol dievča.“

Pozrel som sa naňho. „Čože? Chcieť byť dievčaťom je vážna vec. Naozaj by si si prial byť dievčaťom?“

„Nie. Vieš, páči sa mi byť chalanom. Chápeš, páči sa mi mať penis.“

„Aj mne sa páči, že ho mám.“

A potom pokračoval: „Ale keby som bol dievča, mohli by sme sa aspoň vziať a vieš...“

„To sa nikdy nestane.“

„Viem, Ari.“

„Nebud' smutný.“

„Nebudem.“

Ale vedel som, že bude.

Potom som zapol rádio a Dante začal spievať spolu s Ericom Claptonom a pošepkal mi, že „My Father's Eyes“ je možno jeho nová obľúbená pieseň. „Čakám, kedy príde môj princ,“ zašepkal mi úryvok piesne a usmial sa.

„Prečo nikdy nespievaš?“ opýtal sa.

„Spievať znamená, že si šťastný.“

„A nie si šťastný?“

„Možno len keď som s tebou.“

Zbožňoval som, keď sa mi podarilo vyčariť mu úsmev na tvári.

Keď sme zastavili pred jeho domom, slnko sa už-už chystalo ukázať novému dňu svoju tvár. A presne taký to bol pocit – pripomínalo mi to nový deň. Ale napadlo mi, že už nikdy nebudem vedieť – alebo si nebudem istý –, čo nový deň prinesie. Ale nechcel som, aby Dante vedel, že sa v mojom vnútri skrýva čosi ako strach, pretože by si mohol myslieť, že ho nemilujem.

Nikdy pred ním nedám najavo, že sa bojím. To som si sľúbil. Ale vedel som, že sľub nedodržím.

„Chcem ťa pobožkať,“ povedal.

„Viem.“

„Predstavujme si, že sa bozkávame.“

Usmial som sa, a keď zavrel oči, rozosmial som sa.

„Ty sa mi smeješ.“

„Nie, nesmejem. Bozkávam sa s tebou.“

Usmial sa a pozrel sa na mňa. Oči mal plné nádeje. Vyskočil z auta a zabuchol dvere. Potom strčil cez otvorené okno dnu hlavu. „Vidím v tebe túžbu, Aristoteles Mendoza.“

„Túžbu?“

„Áno, žiadostivosť.“

„Žiadostivosť?“

Zasmial sa. „To slovo v tebe žije. Vyhľadaj si ho.“

Sledoval som ho, ako kráča po schodoch. Pohyboval sa s ladnosťou plavca. V jeho kroku nebolo stopy po ťarche či obavách.

Otočil sa a s úsmevom na tvári mi zakýval. Premýšľal som, či bude jeho úsmev stačiť.

Bože, nech jeho úsmev stačí.

Štyri

NEMYSLEL SOM SI, ŽE SA NIEKEDY BUDEM CÍTIŤ TAKÝ unavený. Padol som na posteľ, ale zdalo sa, že spánok len tak ľahko nepríde.

Nohatá vyskočila ku mne a oblizla mi tvár. Keď začula búrku, pritísila sa bližšie. Premýšľal som, čo si Nohatá predstavuje, keď počuje hrom, alebo či psy vôbec nad takými vecami rozmýšľajú. Ja som sa pri hromoch cítil šťastný. Tento rok som zažil úžasné búrky, najúžasnejšie, aké si dokázate predstaviť. Nakoniec som musel zadriemať, pretože keď som sa prebral, vonku lialo.

Rozhodol som sa dať si šálku kávy. Mama sedela za kuchynským stolom, v jednej ruke káva, v druhej list.

„Ahoj,“ zašepkal som.

„Ahoj,“ pozdravila ma s úsmevom na tvári. „Vrátil si sa dosť neskoro.“

„Alebo skoro – keď sa nad tým zamyslíš.“

„Pre matku je skoro neskoro.“

„Bála si sa?“

„Mám to v povahe.“

„Takže si ako pani Quintanová.“

„Možno ťa to prekvapí, ale máme toho veľa spoločného.“

„Hej,“ odvetil som, „obidve si myslíte, že vaši synovia sú najkrajší chlapi na svete. Nechodíte veľmi medzi ľuďmi, čo?“

Načiahla sa ku mne a prstami mi prečesala vlasy. A na tvári sa jej zjavil výraz, ktorý naznačoval, že čaká na vysvetlenie.

„Dante a ja sme zaspali na korbe pikapu. Nič sme...“ odmlčal som sa a potom som len mykol plecami. „Nič sme nerobili.“

Prikývla. „Je to ťažké, však?“

„Áno,“ prisvedčil som. „Má to byť ťažké, mami?“

Prikývla. „Láska je jednoduchá a zároveň i ťažká. Takisto to bolo so mnou a s tvojím otcom. Veľmi som túžila, aby sa ma dotýkal. A súčasne som sa bála.“

Prikývol som. „Ale aspoň...“

„Aspoň som bola dievča a on bol chlapec.“

„Hej.“ Pozerala sa na mňa tak, ako sa na mňa pozerala vždy. A mne napadlo, či sa niekedy dokážem na niekoho tak pozeráť, pohľadom, ktorý v sebe nesie všetko dobré, čo vo vesmíre existuje.

„Prečo, mami? Prečo musím byť takýto? Možno sa zmením a budú sa mi páčiť dievčatá, tak ako by sa mali. Chcem povedať, že to, čo s Dantom cítim, je možno iba fáza. Vieš, také pocity mám len pri ňom. Takže čo ak sa mi vlastne nepáčia chlapi a páči sa mi len Dante, pretože je to Dante.“

Na tvári sa jej mihol náznak úsmevu. „Neklam sám seba, Ari. Z tohto len tak nevykorčuľuješ.“

„Ako to môžeš brať tak bezstarostne, mami?“

„Bezstarostne? To určite nie. Mnohým som si prešla pri tete Ophelií. Ale ľúbila som ju. Ľúbila som ju viac ako kohokoľvek iného okrem teba, tvojich sestier a tvojho otca.“ Na chvíľu sa odmlčala. „A tvojho brata.“

„Aj môjho brata?“

„To, že o ňom nerozprávam, ešte neznamená, že naňho nemyslím. Moja láska k nemu je tichá. A v tom tichu žijú tisícky vecí.“

Nad tým sa budem musieť zamyslieť. Už tým, že som ju počúval, som začínal svet vidieť iným spôsobom. Počúvať jej hlas znamenalo počúvať jej lásku.

„Asi by sa dalo povedať, že to pre mňa nie je prvýkrát.“ Na tvári mala sústredený a neústupčivý výraz. „Si môj syn. A s tvojím otcom

sme sa rozhodli, že ticho nepripadá do úvahy. Pozri sa, čo spôsobilo ticho v súvislosti s tvojím bratom – nielen tebe, ale nám všetkým. Tú chybu už nezopakujeme.“

„Znamená to, že musím o všetkom hovoriť?“

Videl som, ako sa jej oči zalievajú slzami, a v jej hlase som počul nehu, keď povedala: „Nie o všetkom. Ale nechcem, aby si mal pocit, že žiješ vo vyhnanstve. Tam vonku je svet, ktorý ťa donúti mať pocit, že nepatríš do tejto krajiny, ba dokonca akejkolvek inej krajiny. Ale v tomto dome, Ari, vládne len prijatie. Ty patríš nám. A my patríme tebe.“

„Ale nie je nesprávne byť gejom? Zdá sa, že si to všetci myslia.“

„Nie všetci. Také zmyšľanie je lacné a kruté. Tvoja teta Ophelia si do srdca vpísala slová *Nikam nepatrím*. Trvalo jej dlho, kým tie slová vzala a vyhodila preč. Vyhádzala ich preč jedno písmenko za druhým. Chcela vedieť prečo. Chcela sa zmeniť, ale nemohla. Strela muža. Miloval ju. Kto by nemiloval ženu ako Ophelia? Ale ona to nemohla urobiť, Ari. Dopadlo to tak, že ho zranila, pretože ho nikdy nemohla milovať tak, ako milovala Franny. Jej život bol vlastne tantomstvom. A to je smutné, Ari. Tvoja teta Ophelia bola nádherná bytosť. Naučila ma veľa o tom, čo je naozaj dôležité.“

„Čo budem robiť, mami?“

„Vieš, kto je to kartograf?“

„Samozrejme, že áno. Dante ma to slovo naučil. Je to človek, ktorý vytvára mapy. Teda, niežeby vytváral, čo tam je, skrátka zmapuje krajinu a ľuďom ukáže, čo tam je.“

„Presne tak,“ odvetila. „Ty a Dante budete musieť zmapovať nový svet.“

„A veľa vecí sa nám pritom nepodarí a budeme to všetko musieť robiť v tajnosti, však?“

„Mrzí ma, že je svet taký, aký je. Ale naučíš sa, ako prežiť. Budeš musieť vytvoriť priestor, kde budeš v bezpečí, a naučíš sa dôverovať správnym ľuďom. A nájdeš šťastie. Dokonca aj teraz vidím,

Ari, že tá Dante robí šťastným. A z toho som šťastná aj ja, pretože ťa nerada vidím sklúčeného. A ty s Dantom máte nás a Soledad so Samom. Vo svojom bejzbalovom tíme máš štyroch ľudí.“

„No, na bejzbal treba deviatich.“

Zasmiala sa.

Tak veľmi som sa chcel o ňu oprieť a plakať. Nie preto, že som sa hanbil. Ale preto, že som vedel, že budem príšerný kartograf.

A potom som počul, ako šepkám: „Mami, prečo mi nikto nepovedal, že láska tak bolí?“

„Keby som ti to bola povedala, zmenilo by sa niečo?“